

Arrest

nr. 339 134 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 november 2020 België binnen en verzoekt op 12 november 2020 om internationale bescherming. Op 18 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek.

1.2. Op 28 september 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 6 juli 2022 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 september 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 285 585 van 28 februari 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 7 maart 2023 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 9 mei 2023 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest met nr. 294 225 van 15 september 2023 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.5. Op 23 januari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾ die verklaart te heten⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 28/02/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/11/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft samen met zijn meerderjarige broer in België. De meerderjarige broer van betrokkene van betrokkene maakt eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijft.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medisch elementen aangehaald door G. A. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 09.05.2023)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Albanië. Verzoeker werd geboren op (...) 1956 te Tirana.

Door de verzoekende partij werd een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12 november 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

Hij keerde derhalve – sinds november 2020 – niet meer terug naar zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten, met name Albanië.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker werd geboren in het jaar 1963. Hij verblijft in België met zijn broer en kan, mede door zijn gezondheidsproblemen (invaliditeit), niet terugkeren naar Albanië. Verzoeker verkreeg eerder een invaliditeitsuitkering in Albanië, maar zijn uitkering werd stopgezet.

Verzoeker benadrukte dit in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Ook tijdens de zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 februari 2023, benadrukte verzoeker dat hij zonder bijstand in Albanië niet kan overleven.

Hij ontbreekt hiertoe de nodige middelen om in zijn levensonderhoud te voorzien bij een terugkeer naar Albanië. Hij ontbreekt de essentiële zaken die verband houden met huisvesting, voeding, hygiëne en medische bijstand.

Na de val van de communistische dictatuur en na verschillende gewelddadige jaren, werkt Albanië aan de ontwikkeling van het land. De economische groei is reëel, maar heeft slechts een beperkte impact op de meerderheid van de gezinnen waarvan één op de vijf schat voldoende middelen te hebben om waardig te leven.

Gelegen op de 85e wereldranglijst (op 170) volgens de UNDP Human Development Index, blijft Albanië het tweede armste land van Europa, na Moldavië. De verlamde industrie en de onderontwikkelde landbouw, de lage binnenlandse productie en de verslechterde dienstverlening en de toegenomen import hebben invloed op de kosten van levensonderhoud. Aan de andere kant zorgen de scherpe verschillen tussen landelijke en stedelijke gebieden ervoor dat jongeren en veel gezinnen uit het noorden naar centrale stedelijke gebieden of naar het buitenland verhuizen.

Ondanks duidelijke vooruitgang blijft de toestand van het land in alle sectoren (medisch, onderwijs, sociaal, enz.) ernstig. De infrastructuur moet worden hersteld, de faciliteiten zijn schaars of weinig aangepast en het personeel is ongetraind. Een dergelijke context bevordert het ontstaan van kwetsbare situaties.

Vijf categorieën mensen lopen een bijzonder risico: vrouwen, ouderen, kinderen, jongeren en gehandicapten. Verzoeker is derhalve bijzonder kwetsbaar. Hij verwijst naar het bijgevoegde rapport waaruit blijkt dat de noodzakelijke steun ontbreekt die hij behoeft om te voorzien in een waardig levensonderhoud (stuk 4).

Verzoeker wijst tevens naar een onderzoek naar de "impact van Covid-19 op mensen met een handicap in Albanië". Uit dit onderzoek blijkt dat ongeveer 79,8% van de respondenten financiële problemen heeft en zij zich geen voedsel, medicijnen of andere kosten van levensonderhoud konden veroorloven. Gehandicapten in Albanië worstelen ook met toegankelijkheid, werkloosheid en hoge armoedecijfers, verergerd door de hoge medische kosten (stuk 3).

Bovendien wijst de verzoekende partij er tevens op dat ook socio-economische overwegingen (zoals het gebrek aan een inkomen) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende vreemdeling zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

In de bestreden beslissing blijkt niet dat op een zorgvuldige manier met bovenvermelde elementen werd rekening gehouden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Omwille van deze redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar Albanië, wijst de Raad er op dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat hij dreigt buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling zal terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, zonder deze bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Voorts heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in medische aangelegenheden voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het EHRM vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijn en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze negatief werd afgesloten. Nu verwerende partij voor het treffen van de thans bestreden beslissing reeds standpunt had ingenomen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en had vastgesteld dat de medische situatie van verzoeker een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben

gehouden met zijn gezondheidstoestand. Bovendien blijkt uit het arrest met nr. 294 225 van 15 september 2023 dat het beroep tegen voormelde afwijzingsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de Raad verworpen werd.

Door opnieuw te verwijzen naar zijn medische regularisatieaanvraag en de argumenten te herhalen die hij ook in kader van voormeld beroep had opgeworpen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat zijn medische regularisatieaanvraag negatief werd afgesloten zodat zijn medische situatie een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest met nr. 294 225 van 15 september 2023 dat de arts-adviseur op goede gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker in het herkomstland terecht kan voor zijn medische problematiek, met daarbij onder meer de overwegingen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat op basis van gezaghebbende bronnen (het MedCOI-project) werd onderzocht of de voor verzoeker noodzakelijke medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Voormelde vraag wordt door de arts-adviseur bevestigend beantwoord. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd. De arts-adviseur verwijst ook naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Er wordt door de arts-adviseur opgesomd aan welke aandoeningen verzoeker lijdt en welke medische zorgen noodzakelijk zijn, waarna de arts-adviseur vaststelt dat er geen tegenindicatie tot reizen is. Na deze vaststelling gaat de arts-adviseur over tot een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in Albanië, waarop hij besluit dat: “Mr. A.G. zijn aandoening (schizofrenie) vormt geen risico voor zijn leven of fysieke integriteit want medische behandeling is mogelijk in het land van herkomst (Albanië). Uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.” Verzoeker laat deze vaststelling van de arts-adviseur ongemoeid.

De arts-adviseur aanvaardt in het medisch verslag volgende aandoeningen:

“1. Schizofrenie (Verwijs naar SMG en consultatieverslag Dr. D)

2. Essentiele tremor in de handen (Verwijs naar SMG consultatieverslag Dr. H)”

Verzoeker betwist niet dat de medicatie zoals opgelijst in het medisch advies beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Wat de zorgverlening betreft heeft de arts-adviseur zelfs de opvolging bij een psychiater en psychologische zorg nagegaan zonder dat deze zorg werd vermeld in het SMG of in het verslag Dr. D.

Verzoekers kritiek beperkt zich vaag tot vrees dat hij als oudere en gehandicapte/invalide tot een kwetsbare groep behoort en dat zijn invaliditeitsuitkering werd geschrapt. Verzoeker staft deze vrees op geen enkele wijze. In elk geval, de arts-adviseur motiveert hieromtrent niet op kennelijk onredelijke wijze: “In de aanvraag wordt aangehaald dat betrokkene een invaliditeitsuitkering kreeg in Albanië maar deze recent geschrapt werd. Verzoeker benadrukte dit in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor om deze bewering te staven. Uit de eerste beslissing van het CGVS blijkt dat betrokkene verklaarde vertrouwen te hebben opnieuw een uitkering te kunnen krijgen en hij ondertussen door spaarzaam te leven en hier en daar bij te klussen er wel in slaagde om zelfs zonder uitkering rond te komen en hem en zijn broers in levensonderhoud te voorzien. (CGVS, 18.01.2021, p. 2). In de tweede beslissing oordeelde het CGVS dat de verklaringen van betrokkene omtrent het verlies van zijn uitkering niet coherent zijn. (CGVS, 05.09.2022, p. 2). Beide beslissingen werden bevestigd door de RvV.” Verzoeker laat deze vaststelling van de arts-adviseur ongemoeid, en brengt geen enkel element aan of levert geen verklaring omtrent het zogenaamde verlies van zijn uitkering.

De arts-adviseur bespreekt de graad van ernst van de aandoeningen: “Mr. A.G. is een 66 jarige man uit Albanië. Uit bovenstaande vermelde medische documenten weerhouden we enkel schizofrenie als een voldoende ernstige ziekte dat een verder onderzoek naar beschikbaarheid en toegankelijkheid gerechtvaardigd is. De betrokkene wordt behandeld met zowel medicatie (Olanzapine) alsook zorgverlening door de psychiater specialist. De andere vermelde aandoening bereikt niet dezelfde drempel. Het onderzoek naar beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorg in Albanië toont aan dat de behandeling kan worden voortgezet in Albanië.” Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de arts-adviseur niet heeft voldaan aan de onderzoeksplicht overeenkomstig artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de ernst van de medische aandoeningen dan de beoordeling die door de ambtenaar-geneesheer werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere medische beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort enerzijds, alsook tot een medische appreciatie die enkel toekomt aan de ambtenaar-geneesheer behoort enerzijds, alsook tot een medische appreciatie die enkel toekomt aan de ambtenaar-geneesheer

anderzijds. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Gelet op het boven gestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde inzake het determinerende motief een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Albanië niet zou kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. De Raad wijst er verder op dat het loutere feit dat verzoeker moet terugkeren naar een land waar zijn economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 april 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van verzoeker er aanzienlijk op achteruit zouden gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis* EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein/Nederland en Italië*, §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Verzoeker, die geboren en getogen is in Albanië, en waarvan niet blijkt dat hij via verschillende kanalen, zoals een uitkering, zijn familiaal netwerk en hulp van IOM, aldaar niet in zijn basisbehoeften zou kunnen voorzien, maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

3.3.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker *“verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”*, dat verzoeker samen met zijn meerderjarige broer in België verblijft, maar dat deze broer *“eveneens het voorwerp uit(maakt) van een bevel om het grondgebied te verlaten”*, zodat *“de familiekeren behouden (blijft) bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf”*, en dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die negatief werd afgesloten.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van zijn *“persoonlijke situatie”* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder punt 3.3.1.1., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN